

Αθωνική

ΙΣΧ
ΝΗΚΑ

ΜΑΡΤΙΟΣ 2006 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 123

Πολιτεία

‘Η’ Αστεφάνωτη

Μιά δυστυχισμένη κοπέλλα, έπηγε μιά μέρα στην Έκκλησία του Προφήτου Έλισσαίου και έξωμολογήθη μετά δακρύων στον Παπα-Νικόλα Πλανά, ότι συζούσε έννέα χρόνια μέ κάποιον, ό όποίος όλο και άνέβαλλε τήν νομιμοποίησιν διά του γάμου. “*Νά προσευχηθής πολύ γι’ αυτήν τήν υπόθεσι.* Αλλά, όπως μπορέσης, νά μου τόν φέρης έδω στην Έκκλησία νά τόν γνωρίσω”, τής είπε ό Παππούς. “Όταν έπηγε ή γυναίκα αυτή στό σπίτι, καλόπιασε τόν “σύζυγό” τής, τόν παρεκάλεσε και, επί τέλους, κατάφερε νά τόν πάη στην Έκκλησία. Καθώς είδε αυτός τόν Παππού, (ό όποίος είχε άξιοσέβαστη εμφάνισι), άμέσως σάν νά παραμέρισαν τά του δαίμονος άφανή έμπόδια, και κατανυγείς λέγει στον Πατέρα: “*Θέλω νά στεφανωθώ*”. Σέ δέκα μέρες έγινε ό γάμος και έπηκολούθησε μεγάλη ψυχική χαρά, διά τήν τακτοποίησιν τής συνειδήσεως. Κρέμασαν τή φωτογραφία του Παππού πάνω από τό κρεβάτι τους. Έκείνος τούς έβαλε κανόνα διά τήν προτέραν άμαρτίαν τους, νά ξηροφαγούν Τετάρτη και Παρασκευή, τής Σαρακοστές και νά δίδουν έλεημοσύνη όσο μπορούν. “Όλα τά έκαναν μέ μεγάλη εύχαρίστησι και τόν ώνόμαζαν “Πατέρα μας”. Τόν έπαιρναν τακτικά στό σπίτι τους μέ όλη τή συνοδεία του και του έκαναν τραπέζι.

Υπήρχαν και ήμέρες πού γέμιζε ή Έκκλησία από γνωστούς και άγνωστους. Μιά ήμέρα από αυτές έπηγε και μιά γυναίκα άγνωστη νά δώση στον Παπα-Νικόλα Πλανά ένα πρόσφορο. Τήν κοίταξε καλά-καλά και τής λέει: “*Δέν μπορώ νά τό πάρω*”. “*Γιατί;*”, του λέει ή γυναίκα. “*Γιατί ζής άστεφάνωτη*”, τής απήντησε. Τότε κατάλαβε ή γυναίκα τό βάρος τής άμαρτίας, ότι πάει τό πρόσφορο χωρίς τόν έλάχιστο έλεγχο, και άρχισε νά κλαίη. “*Τί νά σου κάμω;*”, τής είπε ό Παπα-Νικόλας. “*Κλαίω κι εγώ μαζί σου, αλλά δέν μπορώ νά τό πάρω*”.

Κάποια άλλη γυναίκα πού ζούσε κι αυτή παρανόμως, άκουσε τά του Παππού και πήρε μιά γνωστή τής νά πάνε στην Έκκλησία. “Όταν έσκυφαν νά του φιλήσουν τό χέρι, στην γνωστή τής τό έδωσε, σ’ αυτήν όχι, και τό απέσυρε επιδεικτικώς. “Έβαλε τά κλάμματα ή γυναίκα και έξωμολογήθη στην γνωστή τής ότι ζούσε παρανόμως πολύ μυστικά. Και όμως ό Παππούς τούς ήλεγχε όλους, τούς νουθετούσε χωρίς λόγια πολλά. Μόνο μέ τήν χάρι του Αγίου Πνεύματος, πού είχε πλουσία.

‘Αγίου Νικόλα Πλανά † 2 Μαρτίου

ΓΕΡΩΝτων

✘ “Όλους τούς λυπάται ό Χριστός και όλων θέλει τήν μετάνοια, και μās περιμένει, ως μακρόθυμος και πολυέλιος και φιλεύσπλαγχνος, αλλά έχει όρια και ή μακροθυμία Του.

✘ ‘Η άσθένεια, πού μου έδωσε ό καλός Θεός, είναι μεγάλο δώρο. “Αν προσεύχεσθε για μένα,

νά λέτε εις τήν Παναγία, μόνο ύπομονή νά μου δώση για νά πάρω τό άπολυτήριό μου μέ καλούς βαθμούς.

† Γέρων Δημήτρης Γκαγκαστάθης

✘ Τζάμπα είναι ή αγάπη. Ούτε πληρώνουμε, ούτε χρειάζεται νά πάμε ταξείδι για νά τήν βρούμε, ούτε νά κόψουμε εισιτήριο χρειάζεται... ‘Η αγάπη είναι τζάμπα. “Όπου και νά πάμε ό Θεός είναι εκεί. ‘Η αγάπη δωρεάν είναι.

✘ ‘Η νηστεία δέν έχει κόπο όταν αγαπούμε τόν Θεό. Οί έντολές του Θεού είναι βαρειές όταν δέν θέλουμε. “Όταν θέλουμε νά νηστεύουμε, είναι εύκολο. Μετά γίνεται συνήθεια μέ τήν βοήθεια του Θεού. Γίνεται νόμος.

† Γέρων Εύμένιος

✘ Νά κάνης προσευχή μέχρι νά βρέξη, δηλαδή μέχρι νά σου έρθουν δάκρυα στά μάτια.

✘ ‘Ο πειρασμός κάνει τό πάν για νά μās ρίξη ή νά μās βλάψη. “Όταν δέν μπορεί νά μās ρίξη στις πράξεις μέ άλλους τρόπους, μās ρίχνει μέ τούς έλεγκτικούς λογισμούς στην άπελπισία. Νά μή δεχόμαστε άπελπισία για τίποτα.

† Γέρων ‘Ιερώνυμος

✘ Δέν υπάρχουν μακαριότεροι άνθρωποι από εκείνους πού έπιασαν έπαφή μέ τόν Ούράνιο Σταθμό και είναι δικτυωμένοι μέ εύλάβεια μέ τόν Θεό. “Όπως δέν υπάρχουν πιό δυστυχισμένοι από εκείνους πού έκοψαν τήν έπαφή τους μέ τόν Θεό και γυρίζουν ζαλισμένοι τόν κόσμο και τά κουμπιά των σταθμών του κόσμου για νά ξεχάσουν λίγο τό πολύ άγχος τής έκτροχιασμένης ζωής τους.

✘ “Αν έγινες μόνος σου καπετάνιος, χωρίς νά κάνης προηγουμένως μουτσο, συμβουλέψου τουλάχιστον τούς θαλασσοπόρους, για νά μή βουλιάξης μαζί μέ τό πλήρωμά σου.

† Γέρων Παΐσιος

ΟΙ ΓΑΡ ΝΟΜΙΜΟΣ ΑΓΛΟΥΝΤΕΣ ΔΙΚΑΙΩΣ...

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15ῃ Νοεμβρίου 1907

Θυγάτηρ ἐν Κυρίῳ ἀγαπητῇ Ξένη,
εὐχομαί σοι πατρικῶς.

Χθές, λειτουργήσας εἰς τόν Ἅγιον Νικόλαον τοῦ Πειραιῶς, ὠμίλησα περί ἀρετῆς, λαβὼν τό θέμα ἐκ τοῦ Ἀποστόλου, ἐν ᾧ ὁ Παῦλος, νουθετῶν τόν Τιμόθεον, γράφει: "Σὺ οὖν, τέκνον μου, ἐνδυναμοῦ ἐν τῇ χάριτι τῇ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ κτλ." (Β' Τιμοθ. β' 1-10) καί ἀνέπτυξα μὲν ἐν ὀλίγοις ὄλον τό νόημα τοῦ Ἀποστόλου, ἐνδιέτριψα ὅμως, ὀμιλήσας ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν, ἀναπτύσσω τήν πρότασιν ἢ μᾶλλον εἰπεῖν τό θεῖον ἀπόφθεγμα: "ἐάν δέ καί ἀθλῆ τις οὐ στεφανοῦται, ἐάν μὴ νομίμως ἀθλήσῃ".

Τήν ὀμιλίαν ταύτην ἐγερθεῖς σήμερον καί ὀκνῶν πρός ἐργασίαν ἄλλην, ἔκρινα καλόν διά βραχέων νά τήν

γράψω καί τήν στείλω πρός ὑμᾶς, πιστεύων, ὅτι θέλετε ὠφελῆθῃ τι. Εἶπον λοιπόν τάδε.

Φοβερόν ὄντως, ἀδελφοί, τό ἀθλεῖν καί μὴ στεφανοῦσθαι: διότι καί οἱ ἀγῶνες (ἡμῶν) τῶν ἐναθλούντων εἰς κενόν ἀπολήγουσι, καί αἱ ἐλπίδες κεναί, καί οἱ πόθοι, ὑπέρ ὧν τοὺς ἀγῶνας ἀνελάβομεν, ἀπλήρωτοι ἔμειναν καί τόν δρόμον τόν ἐν σταδίῳ εἰς μάτην διεδράμομεν, καί τὰς θλίψεις καί τὰς κακουχίας ἀνευ μισθοῦ ὑπεμείναμεν, καί τόν χρόνον ἀκάρπως κατηναλώσαμεν καί τόν βίον ἐδαπανήσαμεν, μηδέν κομισάμενοι καί τέλος ἐφθάσαμεν ἐσχατοὶ καί κατησχυμένοι. Φοβερόν ναί, διότι καί ἡ σταδιοδρομία ἐληξε δι' ἡμᾶς εἰς τό παντελές καί τό στάδιον ἐκλείσθη διά τοὺς διανύσαντας τόν δρόμον.

Τίς δέ ὁ λόγος τῆς μεγάλης ταύτης ἀπωλείας; Ἡ μὴ νόμιμος ἄθλησις. Ὡστε οὐ μόνον ἄθλησις ἀπαιτεῖται, ἀλλά καί νόμιμος ἄθλησις. Τίς δέ αὕτη ἡ νόμιμος ἄθλησις, ἡ τόν στέφανον χαριζομένη, ἡ τοὺς ἀγῶνας βραβεύουσα, ἡ τοὺς πόθους πληροῦσα, ἡ τὰς ἐλπίδας ἐπαληθεύουσα, ἡ τὰς θλίψεις εἰς χαράν μεταβάλλουσα, ἡ τό τέλος ἐνδοξον ἔχουσα, ἡ ἀμεταμέλητον τήν δρᾶσιν ἔχουσα, ἡ τόν χρόνον ἀντί πολυτίμων λί-

θων ἀνταλλάσσουσα, ἡ ἀληθεῖς στρατιώτας Χριστοῦ ἀναδεικνύουσα; Ἀληθῶς σπουδαϊοτάτη καί ἀναγκαιοτάτη ἄμα ἢ τε ἐρώτησις καί ἡ γνῶσις τῆς νομίμου ταύτης ἀθλήσεως: διότι ἐκ τῆς ταύτης κατανοήσεως ἐξαρτᾶται ἡ ἡμετέρα σωτηρία, ἡ πλήρωσις τῶν ὑποκαρδίων ἡμῶν πόθων, ἡ τῶν ἐλπίδων ἡμῶν ἐπαλήθευσις, καί ἡ τῶν πόνων ἡμῶν ἀμοιβή.

Ἡ νόμιμος ἄθλησις ἐστὶν ἡ ἄθλησις, ἡ βάσιν ἔχουσα τήν ἀρετὴν καί τέλος τήν ἠθικὴν τελειώσιν. Ὁ ὅρος ἐστὶν εἰλημμένος ἐκ τῶν σωματικῶν ἀθλήσεων: διότι, ὡς λέγει ὁ Θεοφύλακτος, ἐρμηνεύων τοῦτο τό χωρίον: "οὐκ ἐάν συμπλακῆ, ἀλλ' ἐάν μὴ καί τοὺς περί βρωμάτων καί πομάτων καί σωφροσύνης ἀθλητικούς νόμους φυλάξῃ, καί τοὺς ἐν τρόπῳ τῆς πάλης. Οὐ γάρ ἀπλῶς καί ὡς θέλει ἕκαστος ἐφεῖται αὐτῷ

παλαίειν, ἀλλὰ νόμοι περί τούτου ἀθλητικοί". Ἐπίσης καί ὁ Θεοδώρητος λέγει: "καί ἡ ἀθλητικὴ νόμους ἔχει τινάς, καθ' οὓς προσήκει τοὺς ἀθλητάς ἀγωνίζεσθαι: ὁ δέ παρά τούτους παλαίων, τῶν στεφάνων διαμαρτάνει". Ἄρα κατὰ τοὺς νόμους τοὺς ἠθικούς τῆς χριστιανικῆς ἠθικῆς δέον ἐστί, νά ἀθλῆ τις, ἀφοῦ ἀθλεῖ ὑπέρ τῆς ἠθικῆς αὐτοῦ τελειώσεως, εἰς ἣν ὁ ἀφικνούμενος στεφανοῦται.

Τοὺς ἠθικούς νόμους τῆς χριστιανικῆς ἠθικῆς πάντες γινώσκομεν. Νό-

μος πρῶτος ἡ ἀγάπη τοῦ

Θεοῦ, ἡ ἐξ ὅλης ψυχῆς, ἐξ ὅλης καρδίας, ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος καί ἐξ ὅλης τῆς διανοίας, καί ἡ ἀγάπη τοῦ πλησίον ὡς ἀδελφοῦ: ἀπὸ δέ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ καί τῆς ἀγάπης τοῦ πλησίον πηγάζουσιν οἱ νόμοι τῆς ἀγάπης τοῦ καλοῦ, τοῦ ἀγαθοῦ, τοῦ ἀληθοῦς καί τοῦ δικαίου. Ὡς δέ ἀγαπῶμεν τόν Θεόν, διότι εἶναι ἡ αὐταγάπη καί τό μόνον ἐπιπόθητον ἀγαθόν, καί τόν πλησίον ἡμῶν, ὡς γενόμενον καθ' ὁμοίωσιν Θεοῦ, οὕτω ὀφείλομεν νά ἀγαπῶμεν καί τό καλόν διά τόν ἠθικόν αὐτοῦ ἢ πνευματικόν χαρακτήρα, διότι εἶναι καλόν: τό ἀγαθόν διότι εἶναι ἀγαθόν, τό δέ ἀληθές διά τήν ἀλήθειαν καί τό δίκαιον διά τήν δικαιοσύνην. Ἡ ἀγάπη τῶν νόμων τούτων ἐστὶν ἐντεθειμένη ἐν τῇ καρδίᾳ ἡμῶν, διότι, ὡς εἶπομεν, πηγάζουσιν ἐκ τῆς θείας ἀγάπης, ἡ δέ ἀγάπη τοῦ θείου εἶναι νόμος ἔμφυτος εἰς τήν ἀνθρωπίνην

Ἀπό τό 1904 ὡς τό 1908 ὁ Ἅγιος Νεκτάριος, διευθυντής τότε τῆς Ριζαρείου, ἔγραψε 50 μεγάλες καί μικρές ἐπιστολές πρός τίς δόκιμες μοναχές, οἱ ὁποῖες τίς ἐφύλαξαν ὡς ἱερά κειμήλια. Πρόκειται γιά ἕνα πραγματικό θησαυρό, ὄχι μόνο γιατί εἶναι γραμμένες σέ μιά ὕριμη ἡλικία, πού ὁ Ἅγιος Πατέρας ἦταν κατάφορτος ἀπό πνευματική πείρα, ἀλλά καί γιατί διακρίνονται ἀπό μιά ἀμεσότητα, τίν ὁποία στεροῦνται συνήθως τά συγγράμματα. Μία ἀπ' αὐτές τίς ἐπιστολές, τίν 31η, δημοσιεύουμε ἐδῶ.

καρδίαν, διότι αὐτὴ ἐπλάσθη, ἵνα γινώσκη τὸ θεῖον, αἰσθάνεται τὴν παρουσίαν αὐτοῦ, ἀγαπᾷ αὐτὸ καὶ λατρεύῃ αὐτό. Ἡ ἀγάπη τοῦ θεοῦ εἶναι ἔμφυτος, διότι ὁ ἄνθρωπος ἐπλάσθη ὄν λογικόν καὶ αὐτεξούσιον, ἠθικόν, καὶ ἠθικῶς ἐλεύθερον καὶ ἔδει (ἔπρεπε) ὡς κατ' εἰκόνα Θεοῦ ν' ἀγαπᾷ τὴν εἰκόνα ἐκείνου, καθ' ἣν αὐτὸς ἐγένετο ὁμοιος, ἵνα ἡ ἀγάπη αὐτὴ ἔλκη τὸν ἄνθρωπον ἀείποτε εἰς τὸν Θεῖον αὐτοῦ Δημιουργόν. Ἄφοῦ λοιπόν ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἐστὶν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ἔμφυτος, τὸ δὲ καλόν, ἀγαθόν, ἀληθές, δίκαιον, πηγάζουσιν ὡς νόμος ἀπὸ τοῦ ἀρχικοῦ νόμου τῆς θείας ἀγάπης, αὕτη δὲ ἐστὶν ἐν ἡμῖν ἔμφυτος, διὰ τὸ γεγενῆσθαι ἡμᾶς κατ' εἰκόνα Θεοῦ, ἔπεται ὅτι καὶ οἱ προελθόντες ἐκ τοῦ νόμου τῆς θείας ἀγάπης, νόμοι, εἰσὶ καὶ οὗτοι ἐν ἡμῖν ἔμφυτοι. Διὸ ὡς ἀγαπῶμεν τὸν Θεόν ὀρμεμφύτως (ἐκ φύσεως), οὕτως ἀγαπῶμεν καὶ τὸ καλόν, τὸ ἀγαθόν, τὸ ἀληθές, τὸ δίκαιον ὀρμεμφύτως διὰ τὸν ἠθικόν αὐτῶν χαρακτῆρα.

Ἡ αὐθόρμητος αὕτη ἀγάπη, ὁ ἔμφυτος πρὸς τὸν ἠθικόν νόμον ἔρως μαρτυρεῖ, ὅτι ὁ θεῖος νόμος ἦτοι τὸ θεῖον θέλημα ἐστὶν ἐν ἡμῖν ἐγγεγραμμένον, ὡς ἡμέτερον θέλημα, διὸ ἐμφύτως θέλομεν, ὅ,τι θέλει ὁ Θεός. Διὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ἐστὶν τὸ καλόν, τὸ ἀγαθόν, τὸ ἀληθές, τὸ δίκαιον. Ὁ Θεός ἄρα ἔθετο ἐν τῇ καρδίᾳ ἡμῶν ὡς θέλημα ἡμῶν τὸ ἴδιον θέλημα, ἀφοῦ ἀγαπῶμεν ὅ,τι θέλει ὁ Θεός. Καὶ οὕτως ἀληθῶς ἐδημιούργησεν ἡ θεία ἀγαθότης τὸν ἄνθρωπον, ἀφοῦ ἐποίησεν αὐτὸν κατ' εἰκόνα ἰδίαν καὶ ἔπλασεν αὐτόν, ἵνα καταστήσῃ αὐτόν κοινωνόν τῆς ἰδίας ἀγαθότητος καὶ μακαριότητος. Ὡστε ὁ ἄνθρωπος, ἵνα τελειωθῇ καὶ ἀποβῇ κοινωνός τῆς θείας ἀγαθότητος καὶ μακαριότητος, ἥτις ἐστὶν ὁ στέφανος, ὁφείλει νὰ τηρήσῃ τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, τὸν ἐγγεγραμμένον ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, καὶ νὰ τεινῇ νὰ ὁμοιωθῇ πρὸς τὸ θεῖον, ἀγωνιζόμενος τὸν ἀγῶνα τῆς ἀρετῆς κατὰ τὰς ὑπαγορεύσεις τοῦ ἠθικοῦ νόμου, παλαίων, πικτεῦων καὶ ἀνθιστάμενος πρὸς τὸν νόμον τῆς σαρκός, πρὸς τὸν νόμον τῆς ἀμαρτίας.

Κατὰ τὴν πάλην καὶ τοὺς ἀγῶνας ὁφείλει, νὰ μὴ ἐξέρχηται τοῦ ἠθικοῦ νόμου, οὐδέ νὰ πλανῶσιν αὐτόν τὰ ἑαυτοῦ πάθη. Οἱ ἠθικοὶ νόμοι δέον νὰ ἔχωσιν ἐν ἡμῖν ἀπόλυτον κράτος. Μὴ συμμαχήσωμεν μετὰ τοῦ ψεύδους τῆς ἀπάτης καὶ τοῦ δόλου τῆς ἀδικίας, ὅπως ἐπιτύχωμεν φθαρτοῦ τινος πράγματος ἐν τῷ βίῳ. Ὁ βίος ἀπάντων ἡμῶν ἐστὶν ἀγῶν καὶ πάντες σπεύδομεν, ἵνα στεφανωθῶμεν ὑπὸ τοῦ Κυρίου. Μὴ λοιπόν, μὴ πρὸς Θεοῦ, ἀπατηθῶμεν ὑπὸ τοῦ πατρός τοῦ ψεύδους καὶ ἐκκλίνωμεν τῆς εὐθείας καὶ ἀπολέσωμεν τὸν στέφανον, δι' ὃν πάντες στενάζομεν καὶ δι' ὃν ἀγωνιζόμεθα. Ἡ ἀπώλεια εἶναι ἀνεπανόρθωτος καὶ ὁ ἀπολέσας ἔσται ἀναπολόγητος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, διότι ἔπραξε παρά τὸν ἔμφυτον αὐτοῦ πόθον πρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν δικαιοσύνην, παρά τὴν διαμαρτυρομένην συνείδησιν αὐτοῦ, παρά τὴν ἀληθῆ αὐτοῦ θέλησιν καὶ ἐδούλευσε τῇ κακίᾳ ἐκ πλάνης πρὸς τὸν ἀληθῆ χαρακτῆρα τοῦ ἀγαθοῦ, ἔνεκα σκοτασμοῦ τῆς διανοίας αὐτοῦ, τῆς προελθούσης ἐκ τῆς τοῦ Θεοῦ ἀπομακρύνσεως.

Μακρὰν ἀφ' ὑμῶν ἡ τοῦ κακοῦ ἐργασία· μακρὰν ἀφ' ὑμῶν ἡ καταπολέμησις τῶν ἀγαθῶν ἔργων· μακρὰν ἀφ' ὑμῶν τὸ ψεῦδος τὸ πολυσχιδές καὶ πολύμορφον καὶ πολυώνυμον, μακρὰν ἀφ' ὑμῶν ἡ ἀδικία τοῦ πλησίον, τοῦ ἀδελφοῦ, τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ ἀδικία καὶ τὸ ψεῦδος ἀναστατοῦσι τὰς κοινωνίας, ταραττοῦσι τὴν εἰρήνην καὶ φέρουσι παντοίας καὶ μεγάλας καταστροφάς. Πρὸς τοὺς χριστιανούς, τοὺς ἀγωνιζομένους τὸν ἀγῶνα τὸν καλόν, ὁ Παῦλος γράφων, νουθετεῖ ταῦτα: *“τὸ λοιπόν, ἀδελφοί, ὅσα ἐστὶν ἀληθῆ, ὅσα σεμνά, ὅσα δίκαια, ὅσα ἀγνά, ὅσα προσφιλή, ὅσα εὐφήμα, εἴ τις ἀρετὴ καὶ εἴ τις ἔπαινος, ταῦτα λογίζεσθε, ἃ καὶ ἐμάθατε καὶ παρελάβετε, καὶ ἠκούσατε καὶ εἶδετε ἐν ἐμοί, ταῦτα πράσσετε καὶ ὁ Θεός τῆς εἰρήνης ἔσται μεθ' ὑμῶν”*. Ἀμήν!

Ἁγίου Νεκταρίου

Ἀπὸ τοῦ **ΓΕΡΟΝΤΙΚΟ**

ΠΡΟΣΕΥΧΗ καὶ ΜΕΤΑΝΟΙΑ

Ενας ἀδελφός, πού ἔτυχε ν' ἀδικηθῇ ἀπὸ κάποιον ἄλλο, ἐπῆγε στὸν Ἀββᾶ Σισῶη καὶ τοῦ ἐξωμολογήθη:

- Πάτερ, ὁ τάδε ἀδελφός μέ ἀδίκησε κι ὁ λογισμός μου μέ βασανίζει νά τόν ἐκδικηθῶ.

- Ὅχι, τέκνον μου, ἄρχισε νά τόν συμβουλευῇ πατρικά ὁ Ὅσιος. Ἄφησε τὴν ἐκδίκησι στά χέρια τοῦ Θεοῦ.

- Δέν θά ἡσυχάσω, ἂν δέν τόν κάνω νά πονέσῃ, ὅπως πόνεσα κι ἐγώ, ἐξακολουθοῦσε νά λήη συνεπαρμένος ἀπὸ τὸ πάθος του ὁ νέος.

Αφοῦ δέν ἐπαιρνε ἀπὸ λόγια, ὁ Ὅσιος τόν φώναξε νά κάνουν προσευχὴ μαζί, γιὰ νά τόν φωτίσῃ ὁ Θεός νά καταλάβῃ ποῖο ἦταν τὸ ψυχικὸ του συμφέρον. Ἐγονάτισαν ὁ ἕνας δίπλα στὸν ἄλλον καὶ ὁ Ἀββᾶς Σισῶης, σηκώνοντας τὰ χέρια πρὸς τὸν οὐρανό, εἶπε αὕτη τὴν προσευχὴ:

- Κύριε καὶ Θεέ μας, ἐμεῖς τὰ παιδιά σου σοῦ δηλώνομε σήμερα μέ τίς πράξεις μας, ὅτι δέν ἔχομε πιά ἀνάγκη νά ἔχῃς Σὺ τὴν φροντίδα μας, γιατί ἐμάθαμε μόνοι νά φροντίζομε γιὰ τὸν ἑαυτόν μας καὶ αὐτοπροσώπως ἐκδικούμεθα γιὰ λογαριασμό μας.

Ταράχθηκε ὁ ἀδελφός ἀκούοντας τὰ λόγια τῆς προσευχῆς, ἔστω καὶ ἂν ἦσαν ἀπολύτως σύμφωνα μέ τὴν ψυχικὴ του κατάστασι.

- Συγχώρησέ με, Πάτερ, εἶπε μετανοημένος στὸν Ἅγιο Γέροντα. Δέν ἐπιθυμῶ πλέον νά ἐκδικηθῶ τὸν ἀδελφό μου. ❦

ἔμπόδιο στήν

ΨΥΧΙΚΗ ΣΩΤΗΡΙΑ

Πρίν πολλά χρόνια (τό 1860) μόναζε στήν Ἱερά Μονή Δοχειαρίου ἕνας περίφημος ψάλτης μέ τό ὄνομα Συνέσιος. Ὁ Μοναχός αὐτός εἶχε ιδιαίτερη εὐλάβεια στήν Ἁγία Παρασκευή καί πάντοτε, μετά ἀπό τόν καθωρισμένο κανόνα τῆς προσευχῆς του - μετάνοιες καί κομβοσχοίνια -, πού ἦταν ὑποχρεωμένος νά κάνη, ἔκανε ἀπαραίτητα καί ιδιαίτερη προσευχή στήν Ἁγία Παρασκευή. Στήν προσευχή του αὐτή παρακαλοῦσε τήν Ἁγία νά τόν βοηθήσῃ νά σώσῃ τήν ψυχή του, κι ἂν ἔχη ἐπάνω του κάτι πού εἶναι ἔμπόδιο γιά τήν ψυχική του σωτηρία, νά τοῦ τό ἀφαιρέσῃ μέ ὅποιο τρόπο γνωρίζει ἐκείνη.

Πολλά χρόνια συνέχιζε νά λήη αὐτήν τήν προσευχή καί ἕνα πρωί, μετά τήν πανηγυρική Ἱερή Ἀκολουθία καί τή Θεία Λειτουργία, στή μνήμη τοῦ μαρτυρίου τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς, αἰσθάνθηκε μιά μικρή ἐνόχλησι στόν λαϊμό του καί ἡ φωνή του ἄρχισε νά γίνεται βραχνή.

Ἀπό τότε ἔκανε πολλές προσπάθειες νά καθαρίσῃ τή φωνή του, ἀλλά βελτίωσι δέν ὑπῆρχε. Ἀπεναντίας, ὅσο πήγαινε καί χειροτέρευε ἡ βραχνάδα του.

Ἐπειδή ἦταν ἐξαιρετικός ψάλτης λυπήθηκε ὁ ἴδιος καί ὄλοι οἱ ἀδελφοί τῆς Μονῆς, ἀλλά καί ὄλοι οἱ Πατέρες πού τόν ἐγνώριζαν στό Ἅγιον Ὄρος. Ὅλοι ἔκαναν θερμή προσευχή στόν Θεό γιά τήν θεραπεία του ἀδελφοῦ Συνεσίου καί μετά ἀπό ἰκανό διάστημα, φανερώθηκε στόν ὕπνο τοῦ Ἠγουμένου τῆς Μονῆς ἡ Ἁγία Παρασκευή καί τοῦ εἶπε:

- Γιατί, Πάτερ, ἐνοχλεῖτε τόν Κύριο μέ τίς καθημερινές προσευχές σας γιά τόν ἀδελφό Συνέσιο; Καί γιατί παραπονεῖσθε, ἐφ' ὅσον ὁ ἴδιος μέ παρακαλοῦσε ἐδῶ καί πολλά χρόνια νά τοῦ ἀφαιρέσω ἐκεῖνο πού εἶναι ἔμπόδιο στήν ψυχική του σωτηρία;

Ὁ Ἠγούμενος κάλεσε τόν ἀδελφό Συνέσιο καί τοῦ ἐπανέλαβε τά λόγια τῆς Ἁγίας. Ἐκεῖνος, ἀφοῦ παραδέχθηκε αὐτά πού ζητοῦσε στήν προσευχή του, ἀπεκάλυψε στόν Ἠγούμενο πώς, ὅταν ἔψαλε, αἰσθανόταν μιά ιδιαίτερη εὐχαρίστησι, τόσο πού ὁ νοῦς του ξεχνιόταν καί ξέφευγε ἀπό τήν ἐννοια τῶν θείων λόγων καί ἀντί νά δοξολογῇ τόν Ὑψιστο, ἕνα εἶδος κρυφῆς ὑπερηφάνειας ἔμπαινε στήν ψυχή καί τόν λογισμό του. Μέ τόν τρόπο αὐτό ὁ δαίμων τῆς ὑπερηφάνειας τόν ἔκανε νά χάνη τήν ἐνωσί τοῦ νοῦ του μέ τόν Θεό καί ἡ προσευχή του μετατρέποταν σέ ἁμαρτία.

Ὁ Πατήρ Συνέσιος, ἀπό τότε πού βράχνιασε ἡ φωνή του, μέχρι τήν ἡμέρα, πού μέ τή χάρι τοῦ Θεοῦ κοιμήθηκε τόν αἰώνιο ὕπνο, δέν ἔψαλε ξανά, ἀλλά μέ τούς ἄλλους Πατέρες τῆς Μονῆς ἐδόξαζε μέρα-νύχτα τόν Θεό καί μέ τήν κοινή εὐχή, τό "Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ Υἱέ τοῦ Θεοῦ ἐλέησόν με καί ἐλέησον ὄλον τόν κόσμον Σου", παρακαλοῦσε τόν Κύριο τῆς δόξης γιά τόν ἑαυτό του καί γιά ὄλο τόν κόσμο.

Ἐτσι ἀπῆλθε ἀπό τή ζωή αὐτή χαίρων καί ἀγαλλόμενος, μέ τή θεία καί νοερή αὐτή προσευχή, πού ἐνώνει τόν νοῦ μέ τήν καρδιά καί τήν ψυχή μέ τό σῶμα.

Αθωνική

πολιτεία

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Μοναχός Σίμων - Κωνσταντῖνος Μπούκας

Υπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας
Κυρίλλου Λουκάρεως 6 114 71 ΑΘΗΝΑ - τηλ. 210-6447.903
ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 17.6 Ε. κωδ. ταχ. 2777

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ
ΤΕΛΟΣ
Ταχ. Γραφεῖο
ΑΘΗΝΑ 14
Αριθμός ἄδειας
4 939

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με

ΤΙΜΗΣ ΕΝΕΚΕΝ